

Volgens mij was het pas tijdens onze klus in Lavender Lodge, toen we in dat verschrikkelijke pension vochten voor ons leven, dat ik voor het eerst het gevoel had dat Lockwood & Co perfect samenwerkte. Ik ving er niet meer dan flarden van op, maar die details staan in mijn geheugen gegrift: de momenten van zuivere precisie toen we werkelijk als team optraden.

Ja, elk moment. Anthony Lockwood in een brandende jas, die wild met zijn armen maaide en achteruitwankelde naar het openstaande raam. George Cubbins, die aan één hand aan een ladder bungelde en deed denken aan een veel te grote en door de wind geteisterde peer. En ik – Lucy Carlyle – bont, blauw en bebloed, overdekt met spinnenwebben, vertwijfeld rennend, springend en buitelend om de spookachtige slierten te ontwijken...

Nee, dat klinkt niet echt leuk, dat weet ik ook wel. En ik geef toe dat dat gemiep van George geen pretje was. Maar dat was nou juist typerend voor Lockwood & Co: hoe belabberd de situatie ook was, we maakten er altijd het beste van.

Wil je weten hoe? Ik zal het je vertellen.

Zes uur daarvoor. Daar stonden we, op de stoep, en we belden aan. Het was een sombere en stormachtige middag in november. De schaduwen begonnen al donkerder te worden en de daken van Whitechapel staken scherp en zwart af tegen de wolken. Regendruppels bespikkelden onze jassen en glinsterden op de kling van onze rapieren. De klokken hadden net vier geslagen.

‘Zijn we er klaar voor?’ vroeg Lockwood. ‘Ik vat het plan nog

even samen: we stellen die lui een paar vragen en zijn alert op paranormale verschijnselen. Als we aanwijzingen opvangen over de kamer waar de moord is gepleegd of de plaats waar de lichamen zijn verborgen, laten we niets merken. We nemen beleefd afscheid en halen de politie erbij.'

'Prima,' zei ik. George, die bezig was zijn gereedschapsgordel te controleren, knikte.

'Het is een onzalig plan!' De hese fluistering klonk vlak bij mijn oor. *'Ik zou zeggen: steek ze neer en stel dan pas vragen. Elke andere aanpak is gekkenwerk.'*

Ik porde met een elleboog in mijn rugzak. 'Hou je waffel.'

'Hé, ik dacht dat je mijn advies wilde!'

'Het is jouw taak om op te letten, niet om ons af te leiden met domme theorieën. Wees stil.'

We stonden op de stoep te wachten. Pension Lavender Lodge was een smal rijtjeshuis van drie verdiepingen. Net als de meeste gebouwen in dit deel van het Londense East End zag het er treurig en versleten uit. Het pleisterwerk was zwart van het roet, en voor de ramen hing lusteloze vitrage. Op de bovenverdiepingen brandde nergens licht, maar het licht in de gang was aan. Achter een gebarsten ruitje in de voordeur hing een vergeeld bordje met de tekst KAMERS TE HUUR.

Lockwood gluurde naar binnen door het glas, met een gehandschoende hand om zijn ogen. 'Er is in elk geval iemand thuis,' stelde hij vast. 'Aan de andere kant van de gang staan twee mensen.'

Hij drukte nog een keer op de bel, die een akelig geluid maakte, als nagels over een schoolbord. Hij liet ook de klopper neerkomen. Er werd niet opengedaan.

'Ik hoop dat ze een beetje opschieten,' zei George. 'Ik wil niemand bang maken of zo, maar er kruipt iets wits op ons af door de straat.'

Hij had gelijk. Ver weg in het donker was vaag een bleke vorm

zichtbaar, die in de schaduw van de huizen boven de stoep zweefde en langzaam onze kant op kwam.

Lockwood haalde zijn schouders op en nam niet eens de moeite om te kijken. ‘Ach, het is waarschijnlijk een wapperend overhemd aan een waslijn. Het is nog vroeg. Te vroeg voor kwaadaardige dingen.’

George en ik keken elkaar aan. In deze tijd van het jaar waren de dagen nauwelijks lichter dan de nachten, en gingen de doden op donkere middagen al aan de wandel. Toen we van het metrostation naar het pension liepen, hadden we op Whitechapel High Road zelfs een Schim gezien, een onduidelijke, gebroken kronkel van duisternis in de goot, die ronddraaide en heen en weer bewoog in de rijwind van de laatste auto’s die naar huis jakkerden. Er lagen dus wél al kwaadaardige dingen op de loer, en dat wist Lockwood donders goed.

‘Sinds wanneer heeft een wapperend overhemd een hoofd en stakerige benen?’ George nam zijn bril af, wreef de glazen droog en zette hem weer op. ‘Lucy, zeg jij het dan tegen hem. Naar mij luistert hij toch niet.’

‘Ja, kom op, Lockwood,’ zei ik. ‘We kunnen hier niet de hele nacht blijven staan. Als we niet oppassen, neemt die geest ons te grazen.’

Lockwood glimlachte. ‘Zover komt het heus niet. Onze vrienden in de gang moeten opendoen. Zo niet, dan kunnen ze net zo goed meteen schuld bekennen. Ze kunnen nu elk moment naar de deur komen om ons binnen te laten. Geloof me. Er is geen reden om bang te zijn.’

En dat was nou typisch Lockwood. Je geloofde hem op zijn woord, zelfs als hij dit soort absurde dingen zei. Op dat moment stond hij nonchalant te wachten op de stoep, zijn ene hand losjes om het gevest van zijn rapier, zoals altijd flitsend gekleed in een lange jas en een getailleerd donker pak. Zijn donkere haar golfde

over zijn voorhoofd. Het licht in de gang scheen op zijn smalle, bleke gezicht en zorgde voor een schittering in zijn ogen. Grijnzend keek hij me aan. Hij was het toonbeeld van kalmte en zelfverzekerdheid. Zo wil ik me hem herinneren, zoals hij die avond was: met gruwelen voor de boeg en gruwelen achter onze rug, en Lockwood stond ertussenin, volkomen rustig en zonder een spoor-tje angst.

In vergelijking met hem zagen George en ik er lang niet zo stijlvol uit, maar wel superstoer. Donkere kleren, donkere schoenen; George had zelfs zijn shirt ingestopt. We hadden alle drie een rugzak en een stevige leren sporttas – oud en versleten, met brandplekken van ectoplasma.

Een voorbijganger die ons herkende als agenten voor paranormaal onderzoek zou ervan uitgaan dat de tassen vol zaten met de materialen die bij ons werk horen: zoutbommen, lavendel, ijzer-vijlsel, zilveren zegels en kettingen. Dat was helemaal waar, maar ik had ook een schedel in een fles bij me, dus we waren niet volledig voorspelbaar.

We wachtten af. De wind blies in gemene vlagen tussen de huizen door. IJzeren amuletten hingen aan touwtjes hoog boven ons, klikten en kletterden als de tanden van een heks. De witte vorm zweefde heimelijk onze kant op door de straat. Ik ritste mijn parka dicht en ging dicht bij de muur staan.

‘Ja, er komt een Fantasma aan,’ zei de stem uit mijn rugzak, een fluistering die alleen ik kon horen. *‘Het heeft jullie gezien en het is vraatzuchtig. Persoonlijk denk ik dat het een oogje heeft op George.’*

‘Lockwood,’ zei ik, ‘we moeten hier écht weg.’

Maar Lockwood deed al een stap naar achteren, bij de deur vandaan. ‘Niet zo paniekerig. Ik zei het toch. Daar zijn ze.’

Schaduwten doemden op achter het ruitje. Kettingen ratelden en de deur zwaaide open.

We stonden oog in oog met een man en een vrouw.

Het waren waarschijnlijk moordenaars, maar we moesten ons werk kunnen doen. We glimlachten zo vriendelijk mogelijk.

We waren twee weken daarvoor op Pension Lavender Lodge geattendeerd. De politie van Whitechapel had onderzoek gedaan naar diverse gevallen van vermissing in de wijk, een paar handelsreizigers, maar voornamelijk arbeiders die in de nabijgelegen haven werkten. Het was opgevallen dat een aantal van deze mannen kort voordat ze spoorloos verdwenen in een obscuur pension hadden gelogeed, Lavender Lodge, in Cannon Lane, Whitechapel. De politie was er geweest en had de eigenaren verhoord, ene Mr en Mrs Evans, en zelfs huiszoeking gedaan. Er was niets gevonden.

Maar dat waren natuurlijk volwassenen. Zij konden niet in het verleden kijken. Zij konden geen paranormale restanten van misdrijven die er mogelijk waren gepleegd, waarnemen. Daarom hadden ze een bureau nodig om daarbij te helpen. Toevallig had Lockwood veel werk gedaan in East End; ons succes met de zogeheten Gillende Geest van Spitalfields had ons populair gemaakt in de wijk. We spraken af dat we langs zouden wippen bij Mr en Mrs Evans.

En nu was het zover.

Aangezien het echtpaar onder verdenking stond, had ik eigenlijk verwacht dat de eigenaren van Lavender Lodge er heel sinister uit zouden zien, maar dat was absoluut niet het geval. Als ik ze ergens mee kon vergelijken, dan was het een paar bejaarde uilen op een boomtak. Ze waren klein en rond, hadden grijs haar en slappe, slaperige gezichten, en ze keken ons vanachter grote brillen wezenloos aan. Hun kleren waren dik en ouderwets. Ze stonden dicht tegen elkaar aan, zodat ze de hele deuropening vulden. Achter hen kon ik een plafonnière met kwastjes zien en groezelig behang. De rest bleef verborgen.

‘Mr en Mrs Evans?’ Lockwood maakte een kleine buiging. ‘Hallo. Ik ben Anthony Lockwood van Lockwood & Co. Ik heb u van-

daag gebeld. Dit zijn mijn compagnons, Lucy Carlyle en George Cubbins.’

Ze staarden ons aan. Het bleef even stil, alsof ze beseften dat het lot van vijf mensen een kantelpunt had bereikt.

‘Waar gaat het over?’ Ik weet niet hoe oud de man was – over iemand van boven de dertig kun je mij zo ongeveer alles wijsmaken – maar hij stond beslist dichter bij het graf dan bij de wieg. Een paar vettige lokken haar plakten aan zijn kale hoofd, en zijn ogen waren verzonken in een nest van rimpels. Lodderig keek hij ons aan, afwezig en gemoedelijk.

‘Zoals ik aan de telefoon al zei, we willen graag met u praten over een van uw voormalige gasten, ene Mr Benton,’ zei Lockwood. ‘Er loopt een officieel onderzoek naar zijn vermissing. Mogen we even binnenkomen?’

‘Het is bijna donker,’ merkte de vrouw op.

‘O, het duurt niet lang.’ Lockwood glimlachte suikerzoet. Ik voegde er een geruststellende grijns aan toe. George had alleen maar oog voor de witte vorm die door de straat zweefde en kon zijn nervositeit niet verbergen.

Mr Evans knikte, en deed langzaam een stap naar achteren en opzij. ‘Ja, natuurlijk, maar het moet wel snel,’ zei hij. ‘Het is al laat. Het duurt niet lang meer of ze komen tevoorschijn.’

Hij was veel te oud om te kunnen zien dat het Fantasma de straat overstak. Wij begonnen er liever niet over. We glimlachten en knikten, en liepen (zo snel als we fatsoenshalve konden zonder te duwen) achter Mrs Evans aan naar binnen. Mr Evans bleef staan wachten en deed toen zacht de deur weer dicht, sloot de nacht, de geest en de regen buiten.

Ze namen ons mee door een lange gang naar de gemeenschappelijke zitkamer, waar vuur brandde in een haard met een betegelde schouw. De inrichting was troosteloos: roomkleurig rauhfaserbehang,

versleten bruine vloerbedekking, rijen sierborden, en reproducties in lelijke goudkleurige lijsten. Her en der verspreid stonden een paar leunstoelen, recht en ongemakkelijk, er was een huisbar, een radio en een kleine televisie. In een groot houten buffet tegen de achtermuur waren kopjes, glazen en ander ontbijtservies opgeborgen. Twee paar klapstoelen en plastic tafeltjes bevestigden dat de gasten ook aten in deze conversatiekamer.

Op dat moment waren wij de enigen.

We zetten onze tassen neer. George veegde opnieuw de regen van zijn bril, en Lockwood haalde een hand door zijn vochtige haar. Mr en Mrs Evans waren in het midden van de kamer blijven staan, met hun gezicht naar ons toe. Van dichtbij leken ze nog sterker op uilen, met hun gebogen rug en ronde schouders. Hij droeg een vormeloze trui, zij een donkere wollen jurk. Ook nu stonden ze dicht bij elkaar: bejaard, maar onder al die dikke kleren niet, bedacht ik, bepaald broos.

Ze nodigden ons niet uit om te gaan zitten; ze hoopten duidelijk op een kort gesprek.

‘Hoe heette die man precies?’ vroeg Mr Evans. ‘Benson?’

‘Benton.’

‘Hij heeft hier onlangs nog gelogeed,’ zei ik. ‘Drie weken geleden. U hebt dat telefonisch bevestigd. Hij is een van verscheidene vermiste personen, die...’

‘Ja, ja. We hebben het met de politie over hem gehad. Ik kan u het gastenboek laten zien, als u wilt.’ Zacht neuriënd liep de man naar het buffet. Zijn vrouw bleef roerloos staan, kijkend naar ons. Hij kwam terug met het register, sloeg het open en gaf het aan Lockwood. ‘Zijn naam staat erin.’

‘Dank u.’ Terwijl Lockwood zogenaamd aandachtig de pagina’s bestudeerde, deed ik het echte werk. Ik luisterde naar het huis. Het was er stil, ook paranormaal gesproken. Ik bespeurde niets. Oké, er klonk een gedempte stem uit de rugzak op de vloer, maar die telde niet.

‘Grijp jullie kans!’ siste de schedel. ‘Maak ze allebei van kant, kat in ’t bakkie!’

Met mijn hiel gaf ik een subtiele schop tegen de rugzak, en de stem zweeg.

‘Wat kunt u zich nog herinneren over Mr Benton?’ Het licht van het vuur verleende een zachte glans aan Georges pafferige gezicht en blonde haar, en zijn sweater spande om zijn dikke buik. Hij hees zijn gordel op, en keek daarbij heimelijk op zijn thermometer. ‘Of over uw andere vermiste gasten, nu we het er toch over hebben? Maakt u vaak een praatje met uw gasten?’

‘Niet echt,’ zei de oude man. ‘Jij, Nora?’

Het haar van Mrs Evans was vergeeld door nicotine, dun boven op haar hoofd en vastgezet in de vorm van een helm. Ook haar huid was gerimpeld, net als die van haar man, maar bij haar waaierden de rimpels uit van haar mondhoeken, alsof je haar lippen met een koord strak kon trekken. ‘Nee,’ zei ze. ‘Maar zo vreemd is dat niet. Ze blijven zelden lang.’

‘Handelsreizigers,’ voegde haar man eraan toe. ‘Altijd onderweg.’

Er viel een stilte. De kamer rook sterk naar lavendel, dat ongewenste Bezoekers op afstand houdt. Bosjes verse lavendel stonden in zilveren kannetjes op de schoorsteenmantel en in de vensterbank. Er waren ook andere afweermiddelen om het huis te beschermen: voorwerpen van gevlochten ijzerdraad in de vorm van bloemen, vogels en dieren.

Het was een veilige kamer, op een bijna demonstratieve manier.

‘Hebt u op dit moment gasten?’ vroeg ik.

‘Nee, momenteel niet.’

‘Hoeveel slaapkamers hebt u?’

‘Zes. Vier op de eerste verdieping, twee op de bovenste.’

‘En in welke kamer slaapt u zelf?’

‘Wat een hoop vragen,’ zei hij, ‘voor een zeer jonge dame. Ik ben

van de generatie die nog weet dat kinderen vroeger gewoon kinderen waren. Geen agenten met zwaarden die hun neus graag in andermans zaken steken. Wij slapen op de begane grond, in een kamer achter de keuken. Maar dit hebben we al allemaal aan de politie verteld. Ik begrijp eigenlijk niet wat jullie hier komen doen.'

'We gaan zo weer weg,' zei Lockwood. 'We willen graag even een kijkje nemen in de kamer waar Mr Benton logeerde, en dan zijn we klaar.'

Opeens verroerden ze geen vin meer; het waren net twee grafzerken in het midden van de kamer. George stond bij het buffet en streek met een vinger over de stoffige zijkant van een fles ketchup.

'Dat gaat helaas niet,' zei Mr Evans. 'De kamer is helemaal aan kant gemaakt voor nieuwe gasten. We willen geen rommel. Elk spoor van Mr Benton – en van de andere gasten – is allang weg. Zo... dan verzoek ik jullie nu om weg te gaan.'

Hij deed een stap naar Lockwood toe. Ondanks de pantoffels, de trui die om de ronde schouders slobberde, straalde zijn hele houding opeens kracht en besluitvaardigheid uit.

Lockwoods jas had heel veel zakken. Sommige bevatten wapens en ijzerdraad om sloten mee te kraken; in een ervan, wist ik, zat een noodvoorraadje theezakjes. Uit een andere haalde hij een plastic kaartje. 'Dit is een volmacht,' legde hij uit, 'op naam van Lockwood & Co, afgegeven door DEPOT. Op basis hiervan zijn wij gemachtigd om elk pand dat met een ernstig misdrijf of spookverschijnselen in verband wordt gebracht te doorzoeken. Als u dit bevel wilt verifiëren, dan kunt u Scotland Yard bellen. Inspecteur Montagu Barnes zal u graag te woord staan.'

'Misdrijf?' De oude man kromp ineen en beet op zijn lip. 'Spookverschijnselen?'

Lockwoods glimlach was wolfachtig. 'Zoals ik net al zei, we willen alleen even rondkijken.'

'Er zijn hier geen bovennatuurlijke verschijnselen,' protesteerde

Mrs Evans met gefronste wenkbrauwen. ‘Kijk eens om u heen. We hebben voldoende afweermiddelen.’

Haar man klopte op haar arm. ‘Het is in orde, Nora. Deze jongelui zijn agenten. We zijn verplicht ze te helpen. Als ik het me goed herinner had Mr Benton kamer twee, op de bovenste verdieping. Twee trappen op en jullie zijn er. Kan niet missen.’

‘Bedankt.’ Lockwood pakte zijn tas.

‘Laat uw spullen toch gewoon hier staan,’ opperde Mr Evans. ‘De trappen zijn steil en hoog.’

We keken hem alleen aan. George en ik hesen onze rugzakken op onze rug.

‘Neem gerust de tijd,’ voegde de man er nog aan toe.

Boven brandde geen licht. Vanuit het halfdonkere trappenhuis keek ik om. Door de openstaande deur van de zitkamer kon ik het kleine echtpaar zien. Ze stonden in het midden van de kamer, dicht tegen elkaar aan, gehuld in de robijnrode gloed van het flakkerende vuur. Ze keken ons na, hun hoofden precies even ver naar achteren, de brillenglazen vier rondjes die de vlammen weerspiegelden.

‘Wat denk jij?’ fluisterde George, die voor ons uit liep.

Lockwood was halverwege de trap blijven staan en inspecteerde een zware branddeur. De deur stond open, tegen de muur aan. ‘Ik weet niet op welke manier, maar ze zijn schuldig. Zo schuldig als de pest.’

George knikte. ‘Hebben jullie de ketchup gezien? Er heeft hier al heel lang niemand meer ontbeten.’

‘Ze moeten weten dat ze er gloeiend bij zijn,’ zei ik toen we verder liepen. ‘Als hun gasten hierboven iets vreselijks is overkomen, kunnen wij dat voelen. Ze weten toch dat we Talent hebben. Wat verwachten ze van ons als wij ze ontmaskeren?’

Lockwoods antwoord werd onderbroken door sluispende voetstappen op de trap achter ons. We keken om en vingen een glimp op van Mr Evans’ glimmende gezicht. Zijn haar zat in de war, zijn

ogen hadden een verwilderde blik. Hij stak een hand uit naar de branddeur en trok die dicht.

In een flits had Lockwood zijn rapier in de hand. Hij sprong omlaag, jaspanden wapperend...

De branddeur sloeg dicht, en daarmee waren we afgesneden van het licht uit de gang. Het rapier tikte tegen staal.

Terwijl we daar stonden in het donker, hoorden we dat er grenfels werden dichtgeschoven. Toen hoorden we de oude man lachen aan de andere kant van de deur.

‘Mr Evans,’ zei Lockwood, ‘doe de deur open.’

De stem van de oude man klonk gedempt, maar hij was duidelijk te verstaan. ‘Jullie hadden weg moeten gaan toen jullie de kans hadden! Kijk maar fijn overal rond. Doe alsof je thuis bent! De geest vindt jullie vanzelf. Ik veeg morgenochtend de rommel wel op.’

Daarna klonk er alleen nog het doffe klossen van pantoffels op de trap.

‘Biljant,’ zei de stem uit mijn rugzak. ‘Beetgenomen door een tandeloze opa. Een topprestatie. Wat een team.’

Dit keer zei ik niet dat de schedel zijn mond moest houden. Eigenlijk had hij wel een beetje gelijk.